

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ MUDr. F. U. a 2/ Ing. K. U.**, oboch bývajúcich vo V., zastúpených JUDr. J. R., advokátom so sídlom v Ž., proti žalovanej **S., a.s. v likvidácii**, so sídlom vo V., **o uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevoze vlastníctva bytu**, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp.zn. 9 C 158/2007, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. marca 2008 sp.zn. 17 Co 76/08 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalobcov **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Banskej Bystrici označeným uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom zo 17. januára 2008 č.k. 9 C 158/07-39, ktorým bolo zastavené konanie o návrhu žalobcov a ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Zároveň rozhodol, že žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania. Potvrdenie prvostupňového uznesenia odôvodnil jeho vecnou správnosťou stotožňujúc sa s názorom súdu prvého stupňa o existencii neodstrániteľnej prekážky konania a to prekážky právoplatne rozhodnutej veci.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu ako odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia. Žiadali, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vyčítali odvolaciemu súdu, že svojím postupom a rozhodnutím im odňal možnosť konať pred súdom. Poukazovali na to, že na rozdiel od konania vedeného pod sp.zn. 5 C 903/96 sa v tomto konaní nedomáhali uloženia povinnosti uzavrieť zmluvu

o prevode vlastníctva bytu, ale určenia povinnosti žalovanej postupovať pri predaji bytu v súlade so zákonom č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“), a že skutkový a právny stav v tejto veci je odlišný od skutkového a právneho stavu v predchádzajúcom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) preskúmal podané dovolanie z hľadiska jeho prípustnosti a dospel k záveru, že v danej veci nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 v predmetnej veci neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu a ani o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Rovnako nejde ani o uznesenie odvolacieho súdu potvrdzujúce uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, alebo o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených pod písmenami a/ až g/ ustanovenia § 237 O.s.p., pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení. Nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p., na ktorú poukazovali dovolatelia. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, spočívajúca v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, by v prípade rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania, mohla byť daná v prípade, ak by pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky.

V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania, po doplnení petitu žaloby, bolo uloženie povinnosti žalovanej uzavrieť so žalobcami zmluvu o prevode vlastníctva bytu, resp. bytov, v nimi špecifikovanom znení, a že rovnaký nárok si uplatnili

žalobcovia už v konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp.zn. 5 C 903/96, pričom právoplatným rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 5 C 903/96-52 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 11 Co 1517/2000 z 8. augusta 2000 bola ich žaloba zamietnutá.

Podľa § 159 ods. 3 O.s.p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

V zmysle citovaného ustanovenia § 159 ods. 3 O.s.p. ak súd rozhodol vec, nemôže o nej znovu konať a rozhodovať. Vzniká tu prekážka rozsúdenej veci (*exceptio rei iudicatae*), na ktorú súd musí prihliadať v každom období konania z úradnej povinnosti. Právoplatné rozhodnutie tvorí prekážku *rei iudicatae* vtedy, ak v novom konaní ide o to isté, o čo šlo v predchádzajúcom rozhodnutí. Musí ísť o totožnosť osôb a aj o totožnosť predmetu konania.

V súvislosti s vymedzením predmetu konania v prejednávanej veci dovolací súd považuje za správny záver odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa, že týmto predmetom bol nárok na uloženie povinnosti žalovanej uzavrieť kúpnu zmluvu o prevode vlastníctva bytu, resp. bytov. I keď v písomnom podaní z 25.9.2007 žalobcovia na výzvu súdu upravili žalobný petit tak, že sa domáhajú uloženia povinnosti žalovanej postupovať pri predaji označeného bytu, resp. bytov, podľa zákona o vlastníctve bytov a uzavrieť s nimi zmluvu o prevode vlastníctva bytu v špecifikovanom znení, bolo možné podľa názoru dovolacieho súdu vychádzať z toho, že predmetom konania bol bez ďalšieho nárok na uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu, resp. bytov. Tým, že žalobcovia podrobne formulovali obsah tejto zmluvy, teda obsah vyhlásenia vôle žalovanej, zahrnuli do konkrétnych povinností žalovanej aj požadovanú povinnosť postupovať pri predaji v súlade s označeným zákonom. Keďže od právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp.zn. 5 C 903/96 nedošlo k zmene v skutkovom a právnom stave veci (zmena Občianskeho zákonníka týkajúca sa výpovedných dôvodov z nájmu bytu ani zmena zákona o vlastníctve bytov sa nedotkla právne významných ustanovení o povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu), bol správny aj právny záver odvolacieho i prvostupňového súdu o totožnosti účastníkov a o totožnosti predmetu konania, a teda o existencii prekážky právoplatne rozhodnutej veci s nevyhnutým dôsledkom zastavenia konania. Rozhodnutím o zastavení konania preto nebola žalobcom odňatá možnosť konať pred súdom. K odňatiu tejto možnosti nedošlo ani tým, že odvolací súd rozhodol

vo veci bez pojednávania. V zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 písm.c/ O.s.p. na rozhodnutie o odvolaní smerujúcemu proti uzneseniu nebol totiž povinný nariadiť pojednávanie.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcov podľa § 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako neprípustné odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 4 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalovanej v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. augusta 2008

JUDr. Rudolf Čirč, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová